

Den tatuerade cirkeln

Susan Casserfelt

ISBN 978-91-981095-3-5

© Susan Casserfelt 2016

Omslagsfoto: Susan Casserfelt

Bars & Tone i Stockholm

Tryckt 2016 i Polen

www.susancasserfelt.se

Till mina läsare

När man skriver en bok träffar man få levande, riktiga människor. Ofta tänker jag på er läsare.

Dela gärna en bild på dig, gärna när du läser min bok, så ser jag vem som håller mig sällskap. Tagga mig **@SusanCasserfelt** eller boken **#högakustenserien** antingen på Twitter eller Instagram.

Mer info finns på www.susancasserfelt.se eller på Facebook där jag såklart också finns, då som författare Susan Casserfelt.

Prolog

Barn SKA inte dö före sina föräldrar. Så är det bara. Allt annat är grymt. Omänskligt.

Varje natt bad kvinnan, trots att hon som naturvetare snarare var ateist, om ett mirakel:

Låt en ung person i Västerbotten eller Västernorrland, i övrigt frisk, avlida i total hjärninfarkt på intensiven i natt.

Varje natt, samma önskan.

TISDAG 24 MAJ

Kapitel 1

Helvetet i Gamla stan var den sista lilla stumpen på norra Prästgatan som slutade i en mörk och dystert återvändsgränd och som mest nyttjades som urinoar av nattflanörer.

Men helvetet fanns även söder ut på Prästgatan för tjugotreåriga Tobias som nu, och faktiskt inte helt felaktigt, var övertygad om att han fördes rakt mot sin egen död.

Kajsa Nordin betraktade kyparen som närmade sig deras bord med champagneflaskan i handen. Det var Sam som insisterade på att de skulle skåla i skumpa idag, för att fira sitt nya jobb. Eller ja, jobb och jobb, dansuppdrag var mer korrekt.

Kajsa trummade lätt på sin mobil. I ärlighetens namn hade hon hellre stannat hemma och filat på jobbansökan eftersom ansökningstiden gick ut idag.

När Sam upptäckte kyparen sträckte hon ut en hand under bordet och smekte Kajsas lår.

“Det här är en champagne från Montagne de Reims”, sa kyparen och höll fram den gröna flaskan.

Kajsa lutade sig bak mot ryggstödet, osäker på om hon förväntades svara. Bäst att hålla sig på säkert avstånd från den välvda flaskan. Sam nickade nöjt och kyparen skalade av grimman på den gröna flaskan.

Kajsa hade ännu inte berättat för Sam att hon tänkte söka en fast tjänst som polis i Örnsköldsvik. Sam hatade staden, eller

snarare vintern som hade för vana att inställa sig regelbundet varje år. Hur kunde man inte gilla snö? Det var något som Kajsa fortfarande inte kunde förstå.

När kyparen vred näven om korken tittade Sam förväntansfullt från flaskan till flickvännen. Kajsa log tillbaka.

Popp!

Kyparen fångade elegant korken i handen. Sam gestikulerade tvärsöver bordet och kyparen närmade sig henne med flaskan.

Popp, popp.

Kajsa såg sig om. Det var visst fler som drack champagne denna tisdag kväll, men hon såg inga servitriser vid de andra borden.

Kyparen fyllde glaset med porlande dryck. Det pirrade i hela kroppen, som om han även fyllde henne med kall champagne. Vad hade hon hört om det inte var skumpa som öppnades? Kajsa skruvade på sig, kunde inte släppa tanken på ljudet.

Sam tog hennes hand, fångade in hennes uppmärksamhet. Kajsa vände sig mot flickvännen och log, ville verkligen anstränga sig och låta den här kvällen handla om att latinan skulle få dansa samba i ett karnevalståg även om hon själv hade svårt att se det fantastiska i det hela.

Kyparen lutade flaskan in mot det andra glaset. I ögonvrån såg Kajsa hur Sams bruna lockar guppade i takt med champagnens kluckande. Avlägset kände hon hur hon mottog små handtryckningar. Det var som att ha vatten i öronen. Som att inte kunna höra och nå fram riktigt i den här världen.

Kyparen tackade för sig och gick mot köket med ena handen vilande i korsryggen. Kajsa såg sig själv höja sitt glas. Det var något fel på ljuden hon hade hört.

“Vänta”, sa Sam.

Kajsa sänkte glaset en aning. Först deras flaska, men sedan två liknande ljud.

Under tiden tog Sam fram en liten blå ask som hon ställde på bordet.

“Älskling, jag tänkte att vi kunde ta och ...”

Plötsligt visste hon vad det var för ljud. Självklart! Kylan spred sig ut i hårsäckarna och fick håren att resa på sig och huden att knottras. Det måste vara två pistolskott! Hon reste sig tvärt och utan förklaring lämnade hon med hastiga steg bordet.

Ute i gränden fick hon äntligen luft.

Restaurangen låg i korsningen av Prästgatan och Kåkbrinken. Varifrån kom ljudet? Uppe i backen strosade ett par turister lugnt. Nere på Västerlånggatan passerade andra turister i maklig takt. Den enda möjligheten var att ljudet hade vandrat längs Prästgatan, gränden där restaurangen låg. Hon fattade sitt beslut. Snabbt sprang hon upp mot krönet, en stigning på ett fåtal meter. Då gränden samtidigt krökte, saknade hon fri sikt ner mot slutet av den trånga gatan.

Du springer igen! Flyr bort från dina problem. Inbillar dig saker bara för att slippa ta tjuren vid hornen. När tänker du berätta för Sam om jobbet? Skulle hon ljuga för dig på det här sättet?

Tankarna tystnade när hon kom runt kröken och såg mannen på marken. Ena foten låg vinklad bort och armen låg rakt ut från kroppen. Blodet fogade sig runt kullerstenarna.

Blicken vandrade vidare bortåt Prästgatan i jakt på ledtrådar. Kajsa uppskattade att hon hade sprungit sextio meter från restaurangen och vare sig mött eller sett någon på vägen hit. Gärningsmannen borde rimligtvis vara i närheten. En bit framför henne visste hon att Prästgatan korsade Tyska brinken. Det var den vägen som de hade strosat till restaurangen för en halvtimme

sedan för att slippa turisterna nere på Västerlånggatan. Hjärtat slog hårt. Hon såg sig om men gränden var tom.

Kajsa pratade med sig själv.

”Larma 112 innan livräddning!”

Handen sökte sig till fickan och mobilen, men hittade inget. Telefonen låg kvar på restaurangen.

Hon hajade till när hon såg det påsydda emblemet på mannens svarta jacka. Första tanken var att hon råkat kliva in i en uppgörelse mellan mc-gäng. Ett par steg senare såg hon att märket bara föreställde en svensk flagga som korsade den amerikanska och pustade ut.

Hon sjönk ner på knä intill offret. Blodet bubblade svagt i mungipan. Han låg på magen med ansiktet vridet åt sidan. Kajsa fortsatte att mumla tysta instruktioner till sig själv.

”Offret lever. Stoppa blödnigen.”

För att hejda blodflödet skulle hon behöva få av honom jackan. När hon drog i den bylsiga jackan gled armen enkelt ur. Under bar mannen en vit t-shirt. Han var mycket riktigt skjuten med två skott. Hur gammal kunde killen vara? Runt tjugotvå, tjugotre? *Herregud, vi är i princip jämngamla. Stackars sate, vad har du gjort för att förtjäna det här?* Men Kajsa visste allt för väl att det som hände inte alltid var det man förtjänade.

Med ett kraftigt ryck i nedre kanten av tishan rev hon isär tröjan ända upp till halslinningen. Det ena skottet hade gått in mellan ryggraden och vänster skuldra. Med lite tur hade kulan missat hjärtat. Blodet pumpade ut ur såret och utan tyg som sög upp det bildades en pöl runt ryggraden så att bara kotorna stack upp. Det andra skottet satt längre ner, vid svanken. Två kulhål och två händer. Kajsa insåg att det inte skulle förslå, speciellt om hon skulle bli tvungen att lämna killen för att hämta hjälp.

Hon såg sig omkring. Varför fanns det inga nyfikna som tittade ut? Allt som hördes var hennes egna andetag. Hon behövde hjälp med att larma ambulans. Och polisen så klart.

Kajsa drog sig till minnes sin forna kollega Yxan och hans skrävlande käft. *Vet du varför alla elitsoldater bär på en tampong?* Det var också han som envisades med att kalla henne för Amazonen, när han inte orkade lära sig hennes namn.

Hon kände igenom hans säckiga jeans efter en telefon. Den här sortens killar hängde vid macken eller kiosken om kvällarna runt om i landet. Fanns en hel drös av dem i Västernorrland. En ung knegare, en raggare som säkert älskade att mecka med gamla jänkare. Han var definitivt inte en glidare från Stureplan. Hon kände så väl igen typen från uppväxten i Örnsköldsvik. Varför låg han skjuten i Gamla stan?

”Du fixar det här”, sa Kajsa utan att förvänta sig ett svar. ”Allt kommer att bli bra.”

Ord som hon själv hade velat höra en gång i tiden, istället för den skuld och skam hon hade känt. Kajsa grävde i höger framficka tills hon fick upp det hon sökte. Hon stoppade föremålet i munnen och drog vant av den nedre delen av plasthöljet. Med munnen knep hon åt den över delen av plasthöljet och synade tampongen. Den var i perfekt storlek för kulhålet. Händerna darrade.

Det här hade i alla fall Yxan aldrig gjort. Hoppas bara att han hade rätt. Kajsa vred med en bestämd rörelse in tampongen i det övre kulhålet. Mannen stönade svagt till av smärta och bubblor av blod pös ur munnen med ett hissande ljud och det lät precis som hennes perkulator, när vattnet bubblade runt. Kajsa rös.

”Ändamålet helgar medlet, killen. Jag stoppar din blödning.”

När hon böjde sig över ynglingen föll det axellånga blonda håret ner i ansiktet. De tunna, fina hårstråna irriterade och retade.

Hon svor tyst, försökte blåsa undan testen men hårstråna satt envist kvar. Kajsa strök ansiktet hårt mot axeln innan hon upprepade tricket med det andra kulhålet. Sedan tryckte hon en hand mot vartdera kulhål. Blod sipprade upp mellan två av hennes fingrar. De vita bomullssnörena som hängde utanför skulle inte förbli vita länge till. Hon såg sig om efter någon som kunde hjälp till. Var fanns Gamla stans alla turister nu?

Det var antingen kollegor från Söder- eller Norrmalmspolisen som skulle svara på uttryckningen. De delade på Gamla stan, så att den patrull som fanns närmast fick ta ärendet. Själv tillhörde hon Farsta. Men ambulansen var viktigast just nu. Hon borde springa ner mot Västerlånggatan, men det kändes samtidigt fel att lämna killen ensam här.

”Du ska se att allt kommer att ordna sig”, sa Kajsa. ”Ge inte upp!”

Svennen skulle inte bry sig om vad hon sa men det kändes mindre ensamt när hon pratade. Och hörseln var det sista som försvann, sa de.

”Jag heter Kajsa, förresten.”

Nu först upptäckte hon den. Vid sidan av den trasiga t-shirten låg en apparat lika lång som en tändsticksask men nättare. Utan att släppa taget om kulhålen böjde hon sig ner och synade den svarta apparaten. Ovansidan hade tre led-indikatorer, en lyste med fast grönt sken, en blinkade snabbt och den sista lyste med ett blått sken. Fyndet stod i bjärt kontrast till offrets stil. Det fick henne att ta sig en ny titt på mannen. Hans råttfärgade hår var kortklippt i samma längd som skägget.

Det måste vara någon som arbetade under cover. Henne hade han i alla fall lurat med stilen. Något hade gått snett.

På sidan av high-techprylen fanns en röd knapp med texten SOS. Borde hon trycka på den?

Att något hade gått fel bekräftades av motorljudet, varvat med tjutande däck, som letade sig upp från Tyska brinken.

När hon flyttade på jackan gled offrets plånbok ut ur innerfickan. I samma sekund som strålkastarna letade sig in i gränden tryckte hon reflexartat ner offrets plånbok i den framficka där tampongerna nyss hade legat.

För att komma runt hörnet, in i den trånga gränden, var skåpbilen tvungen att stanna, backa och trixa sig in. Prästgatan var trång, så pass att en bil knappt kom in. Dessutom med både backe och kurva, som att det inte räckte att gränden var djävulsk smal. Siluetten av två bredaxlade män som närmade sig småspringande bröt av strålkastarljuset.

”De är här nu. Din hjälp är på väg. Ge inte upp!” Kajsa mumlade i offrets öra.

När bilen äntligen hade tagit sig runt hörnet bländades Kajsa av de starka strålkastarna. Instinktivt lyfte hon armen för att skugga av. Ena mannen satte sig vid offret och den andra tvingade henne att ställa sig upp. Motvilligt följde hon med i hans rörelser.

”Jag är också polis”, sa Kajsa. ”Låt mig hjälpa till!”

Mannen skakade bestämt på huvudet och tvingade henne att backa samtidigt som han vred axlarna på henne, så att hon kom att vändas bort från offret på gatan.

”Tror du att han klarar sig?”

Kajsa sneglade mot mannen som nickade kort till svar. Han fortsatte att fösa henne framför sig. Samtidigt som hon inte ville vara i vägen när de tog hand om den skottskadade, störde hon sig på mannens attityd. Hon vred sig fri ur greppet och backade upp

mot väggen, granskade hans uniform efter gradbeteckningar och emblem, men hittade inga.

”Och vilka är ni egentligen? Har du leg?”

Mannens ansikte låg i motljus men hon anade att blicken flackade över henne, som om han präntade in hennes utseende. Han pekade i riktning bort från offret. Kroppsspråk talade med all tydlighet om vad hon förväntades att göra, men han underströk budskapet med ett ”Gå!”

”Ska ni inte förhöra mig?” Kajsa gjorde ett sista försök och pekade mot restaurangen men den krumma gränden hindrade dem från att se de kulörta lyktorna som hängde i fönstret. ”Jag hörde ett skott och kom springande från Kåkbrinken. Jag mötte ingen så ni kanske såg förövaren?”

Mannen stod tyst.

”Okej, jag fattar.” sa Kajsa och höll upp händerna i en gest framför sig. ”Jag går.”

Ett av fönstren på motsatta sidan reflekterade ett intensivt UV-sken. Reflektion kom från platsen där offret låg. Snabbt klev hon förbi sin ledsagare för att få en sista blick av brottsplatsen. Den andra mannen stod lutad över offrets kropp med ett kort lysrör i sin hand. Det var samma sorts sken som när kassörskan granskade en femhundralapp i affären. Mer hann hon inte se innan hon blockerades igen.

Besviket vände Kajsa bort och gick tillbaka till restaurangen. Det första hon skulle göra när hon kom dit var att ringa 112 och kolla att de hade fått in larmet. Om det var så att det pågick en hemlig operation så kunde gott kollegorna få kännedom om den. Vad hade hon sett egentligen? Hade killen dött eftersom de inte kämpat vidare för hans liv?

Sprinten dit hade känts lång, ändå blev promenaden tillbaka till restaurangen förvånansvärt kort.

När Kajsa såg de kulörta lyktorna i fönstret på restaurang Kryp in kom hon att tänka på champagnen som de hade korkat upp och som Sam hade propsat på. Hade flickvännen med sitt heta temperament lämnat stället i ilska eller satt hon kvar med glaset i handen och väntade på henne, salongsberusad och arg?

Varför var de ens här? Med ens kom hon ihåg. Impulsiva Sam hade känt för att fira att hon hade fått ett nytt uppdrag som dansare.

En annan minnesbild kämpade sig upp i strömmen av intryck. Det slog henne att Sam hade hållit i en liten ask. En etui som man fick när man handlade ringar hos en juvelerare. Så det var *därför* Sam ville dricka skumpa idag!

Kapitel 2

Rune Nilsson granskade konstnären. Så det var så här hon såg ut när hon arbetade? Han hade alltid undrat.

Ljuset glittrade i hennes vänstra öga och lyste upp hennes bruna iris. Då måste det andra ögat vara det blåa, tänkte han, det som inte syntes för att hon satt i halvprofil. Näsan var nätt och profilen skulle han känna igen var som helst. Hennes långa, blonda hår var utsläppt. När hon skakade på huvudet för att få undan håret tog han till orda.

”Jag tänkte väl att jag skulle hitta dig här”, sa Rune och överröstade sorlet från folkhopen. ”Men gästfriheten var högst oväntad.”

Zeta tittade upp från den halvfärdiga skulpturen och skummade hastigt med blicken över publiken innan hon fann det bekanta ansiktet bakom träracket, som skilde henne från publiken. När hon vände sig om lyste de starka strålkastarna även upp hennes klarblå iris.

”Rune älskling!” sa Zeta. ”Så du är i stan?”

”Varför är din ateljé full av folk?” Han såg sig om bland åskådarna. Turister från när och fjärran filmade och unga konststudenter som noterade varje steg hon tog. ”Jag vill minnas att du hatade publik när du jobbade?”

Rune hade besökt Zeta flera gånger i den kulturminnesmärkta ateljén på Wollmar Yxkullsgatan 13 i Stockholm, men aldrig sett henne arbeta tidigare. Nu var den gamla smidesverkstaden med anor från 1800-talet omgjord, den här gången till ett museum där Zeta satt som en apa i bur.

”Nya tider.” sa Zeta och stack konstnärskniven i lerklumpen. Hon torkade hastigt håret ur det svettiga ansiktet innan hon gick fram till mannen och gav honom två kindkyssar.

”Har du verkligen publik varje dag?”

”Nej, söndag och måndag är jag själv.” Zeta pekade mot utgången. ”Det är varmt här. Jag möter dig på innergården.”

Mannen såg förvirrat från Zeta som försvann från ateljén till det trettiotal människorna i publiken. Sedan trängde han sig fram åt det håll som Zeta hade pekat.

Den lilla innergården, som låg mellan konstnärens ateljé och entrén, hade förr varit fylld av skulpturer i sten, betong eller metall. Nu stod bara de två grönskiftande kopparfigurerna kvar på varsin del av gården. *Paret*. De båda tvåmetersskulpturerna var Zetas mest berömda skulpturer och hade, precis som fasaden med en borgliknande krona ovanför entrén, blivit konstnärens signum. Skulpturerna var också orsaken till Runes besök. Han ville binda sitt kapital.

Zeta vände sig entusiastiskt mot honom. På utsidan om ögonen, där kinden tog vid, löpte flertalet fina rynkor. Han granskade hennes olikfärgade ögon.

”Roligt att se dig igen.” sa Zeta

”Åldras inte du som vi andra? Du är lika underbar som alltid!”

Flera av åskådarna strömmade ut ur Zetas verkstad och flockades runt konstnären. En dam sträckte fram ett block och en penna. Beundraren bad om en autograf, men Zeta ignorerade blocket. Istället tog hon Rune under armen och ledde honom mot entrén.

Vid den manliga kopparstatyn stannade Rune upp.

”Jag minns dem som brunare”, sa Rune.

”De har stått ute så länge att de har börjat ärga.”, sa Zeta och pekade på ansiktet som bar spår av gröna ränder under ögonen.

”Det ser ut som tårar, eller hur?”

”Det gör dem bara vackrare. Jag vill lägga ett bud!”

”Kan du tänka dig, Stockholm stad har fått för sig att de äger skulpturerna. Har du hört något så löjligt?” Hon skakade roat på huvudet. Rune tittade förvånad på Zeta för att se om hon hade skämtat. Hon nickade bekräftande. ”De kan säga vad de vill. Skulpturerna är mina, det är ju jag som har gjort dem.”

”De skulle göra sig fint ute på Syrkhulta”, sa Rune, ”och jag kan erbjuda dig en generös summa. Faktum är att det redan finns ett konto i ditt namn i ett land långt borta från Stockholm stad och fogden. Allt som krävs är en underskrift.”

”Om de någon gång blir till salu har du inte råd i alla fall Rune.” Zeta sa det med en ögonblinkning och ett retsamt tonfall, väl medveten om att om någon svensk skulle ha råd, så var det Rune.

De klev in i butiken.

”Kön till kassan har blivit längre sedan jag kom!” sa Rune som åter stod i entrén och museibutiken, den här gången något mindre förvånad.

Förr var rummet kontor. Under alla år hade alltid Carl Cronhjelm mött honom här. Ingen var mer stilig än den mannen. Välklädd, artig och adlig. Rune såg sig omkring i det omgjorda rummet och undrade vad som blivit av Cronhjelm. Rune, och säkert resten av världen, hade antagit att Cronhjelm och Zeta var ett par. De hade varit bedårande ihop. Varför kastade Zeta ut sin assistent? Naturligtvis figurerade teorierna i kvällstidningarna som han bara läste när han flög och tidningarna ändå låg där. Men Rune visste att inte lita på allt kvällstidningarna skrev. Själv lyckades han förbli en doldis, om man bortsåg från enstaka artiklar i tidningarna *Entreprenör* och *Dagens industri*.

I två stora glasmontrar fanns flera av Zetas berömda Yamamotoklänningar. Han kände igen många av dem från tillställningar de båda besökt. Varje plagg var försedd med en informationsskylt.

Allt var så olikt Zeta. Rune visste att det inte fanns något kärare än hennes Yamamotoklänningar och de hängde inglasade som på muséum. Konstnären hade hatat publik när hon skulpterade. Bara Cronhjelm hade varit välkommen i hennes närhet.

Innan han hann studera plaggen närmare strömmade en grupp japanska turister in igenom entrén. Att Zeta nästan alltid bar kläder av den japanske designern Yohji Yamamoto gjorde att japanerna älskade henne och bevakade varje steg hon tog. De hade tagit henne till sitt hjärta. Och sedan ett halvår var Stockholm ett än hetare resmål för Japanerna då hennes ateljé var öppen för besökare.

Utan att han förstod hur det hade gått till stod han i andra änden av rummet, vid skulpturerna. När han inte längre kunde se kläddesignern Yohji Yamamotos plagg vände han sig om.

Då först såg han kopiorna av *Zeus lost in New York*. Hans skulptur! Rune andades in hastigt. Zeta hade gjort kopior av den stensod som välkomnade hans gäster hemma på Syrkhulta Herrgård. Det hade han inte väntat sig.

Rune skakade på huvudet åt det billiga krafset. Han hade hört ryktet om att Zeta hade sålt ut sig men vägrat tro det. Men skvallret stämde. Zetas tid som unik konstnär var över. Allt han såg nu var en dussinkonstnär som massproducerade skräp, hyllmeter efter hyllmeter av signerade verk. Han tog den lilla skulpturen och granskade den. Den var gjuten i gips och till skillnad från originalet inte ens särskilt välgjord. En kvinna tog en kopia av hans Zeus och log mot Rune.

”Fin, eller hur?” Kvinnan läste på skylten. ”*Zeus lost in New York*. Titta, den är till och med signerad av Zeta.”

Rune mönstrade klenetroget turisten.

Zeta trängde sig in bland besökarna.

”Hur många gånger har jag sagt att du inte får ta betalt av mina vänner?”

Kassörskan suckade tungt.

”Och hur ska jag veta att det är dina vänner om du inte föranmäler dem?”

”Du får väl tro dem om de säger att de är här för att träffa mig?”

”Och *vad* tror du att alla andra besökare säger? Att de är här för att träffa tomten? Alla frågar om du är inne! Hur ska jag kunna skilja dina bekanta från ateljébesökarna om du inte föranmäler dem?”

Zeta sträckte in handen. Kassörskan stirrade trotsigt på handen innan hon med en ljudlig suck la en hundralapp i den. Zeta vinkade på fingrarna som om hon inte var nöjd och kassörskan la motvilligt en liten nyckel ovanpå sedeln.

”Acetylen är slut.”

”Ace vad då för något?”

”A-CE-TY-LEN! Som jag svetsar med. Skaffa mer!”

”Men Zeta, det är inte mitt jobb att beställa material åt dig. Du får konta...”

Kassörskan tystnade. Zeta var redan på väg bort. Med nyckeln i handen vände sig Zeta om, men alltför många japanska turister stod i vägen mellan henne och kläderna i montern.

”Doke!” röt hon.

Folkmassan delade genast lydigt på sig. När de japanska turisterna insåg att Zeta var i rummet höjde samtliga sina mobiltelefoner. Allt småprat tystnade och de stirrade fascinerat på när hon granskade klänningarna i montern. När konstnären hade bestämt sig låste hon upp ena skåpet. I en svepande rörelse drog hon av sig det svarta linnet. Innan hon slängde in plagget i montern torkade hon sig i armhålorna med det. Snabbt kickade hon av sig bootsen och drog av sig de svarta läderbyxorna. Dem slängde hon på linnet innan hon tog på sig stövlarna igen. En japansk man svimmade och det uppstod ett högljutt ståhej på japanska i klungan runt den medvetlösas.

Zeta drog en klarröd känning av montergalgen och dök gracilt in i plagget, och i samma rörelse drog hon av sig trosorna. Även dem slängde hon in i montern innan hon låste. Nyckeln slängde Zeta tillbaka till kvinnan i kassan.

Jerseyklänningen smet om hennes tunna kropp ända ut i ärmarna ner mot handlederna. Halslinningen var horisontellt draperad, framtill var det tunna tyget skuret ovanför knäna men hängde osymmetriskt ner baktill i höjd med vaden. Zeta vände sig om mot Rune, lagom i tid för att se honom falla över hyllorna med alla skulpturerna. Rune höll en turist i stadigt grepp som också hon drogs med i fallet. Allas mobilkameror vändes mot paret på golvet i gipsröran.

Zeta banade sig igenom folkmassan och hjälpte Rune upp på fötter.

”Den här Yohjin är från våren 2012.” Zeta borstade förstrött bort gipsdamm från kostymen. ”Man måste bara älska den här röda nyansen.”

Kapitel 3

”Vad hände?” frågade Högste Ledaren i Sverige, kallad HL av alla inom den svenska delen. Skånskan skorrade i det trånga utrymmet.

Mannen intill HL tog upp en kort, svart kam. Han var tvungen att ducka för att kunna låta den glida genom håret två gånger, eftersom takhöjden var så låg. Sedan lät han kammen glida ner i den skraddarsydd kostymen igen.

Alla ombud som HL kommit i kontakt med under sina tjugo verksamma år var rekryterade från Vitryssland. Den här torpeden var inget undantag. Däremot hade utseendet förfinats avsevärt under årens lopp. Ombudet skulle smälta in i vilket bankdistrikt som helst. Tiden då de skickade avdankade proffsboxare med brutna näsor var tack och lov över.

”Ditt uppdrag var att föra hit honom, inte avsluta kontraktet.”

”Hantverkaren var nervös. Svettades.” Ombudet sa det med en mörk och släpig röst, som om svenskan han talade var en seg kola. ”Så jag kände runt i hans fickor. Killen fick spelet, började kuta som fan. Autopiloten slog på. Jag sköt.”

Mannens slaviska brytning var tydligare än vad HL Sverige mindes den.

”Då utgår ingen bonus.”

”Jag vet.”

Båda tittade ut mot Prästgatan genom det lilla fönstret utan insyn. Där kunde de glo bäst de ville. Våningsplanet fungerade som entré till två lägenheter, en mindre precis bakom dem och den större om tre plan ovanför, samt ett kontor en trappa ner och

en pizzeria i bottenvåningen med adress på Västerlånggatan. Av husen i Gamla stan var det här ett av de äldre byggd runt 1650.

En ung kvinna kom springande och satte sig på huk vid kroppen. Hon såg sig desperat runt efter hjälp. När ingen kom till hennes undsättning såg de hur hon istället slet upp tröjan och försökte stoppa blödningen med bara händerna. Kort därpå kom det två män från andra hållet. Bakom dem en skåpbil som lyste upp gatan med ett skarpt ljus.

”Det var som fan!”

HL böjde sig fram mot glasrutan och synade de båda männen bara ett par meter ifrån dem. En av dem hjälpte kvinnan upp och den andra mannen böjde sig över Hantverkaren.

”Vilka är de där?”

Ombudet syftade på de båda svartklädda männen som undersökte den livlösa kroppen. HL stod tyst och iakttog varje rörelse som de gjorde. Mannen upprepade frågan med sin slöa röst.

”Amerikaner skulle jag gissa. CIA? OIA kanske? De verkar profffsiga.”

”Jag trodde att alla anställda på OIA var skrivbordsmänniskor. Det där är definitivt operativ personal.”

The Office of Intelligence and Analysis var en av 17 organisationer som ingick i USA:s underrättelsetjänst, där CIA och FBI var de två mer kända. OIA hade inrättats tre år efter attacken på Tvillingtornen i USA och hade till huvuduppgift att spåra olagliga finansiella transaktioner. Kort sagt, att bekämpa terrorism.

Motvilligt var HL tvungen att erkänna att han var imponerad av vad han såg.

”Ny synar de honom med UV-ljus”, konstaterade Ombudet.
”De känner till oss!”

”Det är inte säkert.”

”Det är klart att de gör. Varför skulle de annars syna honom med UV-ljus?”

HL vände sig mot vitryssen som genast verkade inse att han inte var i en position att käfta emot chefen.

”Naturligtvis känner de till organisationen, men det är inte troligt att de känner till vår adress. För den nämnde du väl inte för Hantverkaren?”

”Nej, verkligen inte.”

HL granskade Ombudet ingående. Mannen svarade aningen för snabbt för att vara trovärdigt.

”Han borde rimligtvis ha undrat vart han var på väg. Vad sa du då?”

”Jag sa bara att vi ville veta alla detaljer kring rumänen och att han skulle få sina pengar.”

”Undrade han inte varför han blev utbytt?”

”Jo”, svarade Ombudet. ”Jag förklarade att han skulle få svar på det här.”

HL sänkte axlarna och vände sig mot fönstret. Han granskade det välorganiserade teamet som arbetade en bit ifrån dem. Ombudet följde hans exempel.

”Är det kört utan rumänen?”

Frågan från Ombudet fick HL att höja på ögonbrynen.

”Rumänen var viktigt, men nej, det finns alltid andra.”

Utanför packade teamet ihop. Den ena mannen guidade den mörka skåpbilen ut ur den trånga gränden och den andra mannen tog bilder av offret samt omgivningen. På kommando från chauffören hoppade de båda svartklädda männen in i bilen och försvann.

”Vad händer nu?”

”Tja, snart kommer väl polisen. Knackar dörr, antar jag.”

”Jag menade med mig ...” sa Ombudet. ”Jag har ett år kvar på mitt kontrakt.”

HL såg på vitryssen. Det var inget ovanligt att folk försvann inom Cirkeln, men vanligtvis när det skedde offentligt, brukade ombuden cirkulera. Byta land. Troligtvis skulle även den här torpeden få jobba av sitt sista år i ett annat land.

”Jag ska höra med basen”, sa HL. ”Men att det där teamet var här så snabbt betyder att du har bra magkänsla. Fint jobbat. Du kan räkna med bonus i alla fall.”

Ombudet nickade tacksamt.

”Bäst du tar den andra utgången.”

”Mot Västerlånggatan?”

”Precis”, sa ledaren. ”Med lite tur var det ingen som såg att du gick in här.”

Ombudet vände sig om för att gå, men vände tillbaka lika fort och stirrade misstroget ut genom fönstret.

”Rörde han sig precis?”

”Ja.”

Mannen muttrade något på ryska, drog fram och osäkrade vapnet, men hejdades av att ledaren la en hand på hans arm. Ombuden handlade sällan medmänskligt. HL gissade att det handlade om att avsluta påbörjade jobb.

De avbröts av att HLs telefon ringde. Mannen kastade en hastig blick på displayen, sedan vände han sig till Ombudet igen.

”Nej! Det är för riskabelt. Du gjorde helt rätt som sköt honom. Nu vet vi att de har ögon på oss och höjer säkerheten. Gå nu!”

HL tryckte på samtalet men väntade med att säga något under tiden som vitryssen kort funderade på valmöjligheterna.

Ombudet sträckte prövande på sig innan han sjönk ihop igen och gjorde som han var tillsagd. Hukande gick mannen ner för den trånga stentrappan. Gestalten fick knappt plats. När han var utom synhåll förde HL telefonen mot örat.

”Ja?”

Kapitel 4

Rune, som var rotad i den småländska myllan, hade inte alltid älskat Stockholm. Från början var han alltid så upptagen av affärer att det kunde kvitta i vilken stad eller ens i vilket land han befann sig i. Men sedan en tid tillbaka hade han börjat värdesätta allt det som fanns runt honom och som han alltid tidigare tagit för givet. Från viktiga ting som att sonen, yngsta barnet efter tre döttrar i rad, var på väg att ta över företagsportföljen, till mera triviala ting som hur landets vackra huvudstad vilande på öar i mötet mellan hav och sjö. Och allt tack vare något så banalt som tandvärk.

Rune öppnade fönstret i taxin. Bredvid honom satt Zeta. Högt uppe i skyn svävade stora vita sjöfåglar. Deras skrin ekade ned mellan husen. Solen flödade in genom bakrutan på taxin och värmden nacken. Eftermiddagen gled omärkt över i tidig kväll.

Åt Mälaren till vilade solen mellan röda och orange gardiner och solade husen i varma gula och röda nyanser. Havet mötte honom med sin tångmättade doft. Han drog ett djupt andetag, men kom av sig i en kort hostattack.

Knappt hade Rune satt sig tillrätta i taxin innan de gjorde en U-sväng på Skeppsbron och stannade till vid nummer 40. Taxiresan var kort och påminde honom om att han bara för ett par år sedan skulle ha kunnat promenera den här sträckan, om han bara hade tagit chansen. Han tog stöd mot taxin då han klev ur.

Rune såg ut över Saltsjöns guppande vatten, noterade båtarna som var på väg att hämta upp passagerare till Djurgården och Fjäderholmarna. Här var himlen ljus klarblå.

”Stockholm om våren ... det är vackert!”

Rune lät som om han försökte övertyga någon. Zeta hummade ett obegripligt svar. Han pekade mot en byggnad med udda proportioner, smalt och högt.

”Vet du vad det här huset heter?”

Zeta skakade på huvudet innan hon ens hade tittat upp på huset.

”Kuselska huset, efter en av ägarna på 1700-talet. Barockstil, ritat av samma arkitekt som skapade Drottningholm, Nicodemus Tessin den äldre. Och här har vi Tullhuset.”

”Sluta”, sa Zeta och daskade till Rune. ”Finns det något som du inte kan?”

”Vi är ju verksamma inom fastighetsbranschen, men som svar på din fråga ... Jag kan inte skulptera.”

En hög grind skar av den namnlösa gränden. På husgaveln satt en kamera och övervakade in- och utpasserande. På höger sida trängdes flera olika passersystem om utrymmet, en del med små skyltar intill, andra helt anonyma. Zeta tryckte på en av knapparna. Efter ett kort tag surrande det svagt i grinden och de kunde passera.

Fotstegen ekade mot kullerstenarna i den smala gränden. Den smala gränden slutade i en återvändsgränd. Ljudet förtätades när de klev in under valvet. Rune gick med lätt böjt huvud. Vid en källardörr i svart smide lyste en lykta med ett gult sken. Trots det åldrade intrycket gled dörren upp smidigt och ljudlöst. Den vindlande källartrappan ledde ner till en liten hall med blankslitet stengolv.

”Med tanke på att hela Gamla stan är som ett enda stort rättbo med gångar och hålor”, sa Zeta, ”är det verkligen ett under att inte allt kollapsar.”

Innanför dörren väntade en kyparklädd man. Rune sträckte fram insidan av höger hand. När kyparen höll upp en läsare med ultraviolett ljus framträdde en tatuering i skenet, rund som en femkrona. Ett svagt pip bekräftade att tatueringen var godkänd.

”Välkommen!” hälsade kyparen.

”Tack, ja det var väl minst femton år sedan jag var här sist och åt.”

Kyparen, som mycket väl kände igen Zeta, nickade bekräftande åt den outtalade frågan. ”Ett ögonblick!” sa han och försvann.

”Är du hungrig?” frågade Rune.

”Aldrig.” sa Zeta. ”Men jag äter i alla fall. Du vet, det är alltid någon jäkel som envisas med att bjuda på mat. Idag är det visst du. Och du, är du hungrig?”

”Nej, jag får inte ner en bit längre”, erkände Rune, ”såvida jag inte har sällskap som distraherar. Så med dig kan jag inte tänka mig annat än att jag blir proppmätt!”

Efter en kort stund kom kyparen åter, nu med en mobiltelefon. Zeta höll upp höger underarm med en suck. Kyparen tog en bild av hennes tatuering och sände iväg den med ett SMS. Rune grepade förtjust Zetas hand.

”Den gamla skolan”, sa Rune och granskade insidan av Zetas handled. En ojämn cirkel med flera linjer löpte kors och tvärs ner till centrumpunkten, som om tatueringen en gång i tiden hade ångrat sig och försökt lägga mönster till mönster. Linjerna var olika tjocka och olika intensiva. Det svarta bläcket hade sedan länge förlorat skärpan och intensiteten. ”Det var länge sen jag såg en originaltatuering. Fast din är ovanligt ful.”

”Du skulle säkert ha sett fler om du var aktiv. Jag blev förvånad när du dök upp idag, minst sagt. Det var ett tag sedan vi sågs sist.”

Kyparen skruvade oroligt på sig i väntan på svarsmeddelandet.

”Du vet redan att jag får bakläxa om jag inte informerar dig om att du ska ta bort den där tatueringen.”, sa kyparen. ”Det blir stopp vilken dag som helst.”

”Visst!”, sa Zeta och viftade med den framför ansiktet på kyparen. ”Det vill jag allt se.”

”Det är enkelt med laser och ...” Kyparen tystnade när han insåg att ingen lyssnade. Zeta som inte orkade vänta på att bekräftelsen skulle komma tillbaka om att hon var godkänd som gäst, hade satt sig vid ett bord. Hon tände en cigarett och kyparen kom småspringande efter med ett askfat.

”Det vanliga?”

Zeta svarade inte så kyparen vände sig i stället till den manliga gästen.

”Och ni min herre, önskar ni se meny?”

”Nej, men jag ska absolut *inte* ta samma som hon!” Rune sa det med en blinkning. Han hade dinerat flertalet gånger med Zeta genom åren och visste att hon blev rasande om de av misstag la på grönsaker på hennes tallrik. Han antog att inte mycket hade ändrats sedan de sågs sist. ”Vatten och något nyttigt. Grönsaker och den sortens mat, du vet? Bara det är nyttigt, tack! Och ingen salt.”

Zeta höjde på ögonbrynen

”Då föreslår jag en nässelsoppa till förrätt och kokt piggvar som varmrätt”, sa kyparen.

Rune nickade kort.

”Strunta i nässelsoppan, jag tar bara fisk, tack. Men säg åt kocken att inte salta maten! Absolut saltfritt!” sa Rune och spände ögonen i kyparen som nickade, van vid krävande beställningar. Rune vände sig mot Zeta. ”Jag vågar inte se på meny. Min läkare har satt mig på strikt diet. Att läsa den är tortyr när man inte kan beställa vad man vill. Vad får du?”

”Jag vet inte. Kött och alkohol?”

Rune skrattade åt Zeta och skakade på huvudet. Han såg sig om i källaren med anor från medeltiden. Rune hade för sig att det fanns både mindre och större utrymmen i lokalen. Där de satt fanns det två bord till, uppdukade men utan gäster. Taket var välvt i bågar och hade nätt och jämt ståhöjd. På kortsidan ramade vit puts in de stora oregelbundna stenarna, men valvet var murat med tegelstenar som skiftade i bleka jordnyanser. Det hade varit enkelt att skapa något publikinfrående här nere med anspelning på mystik, gotiskt dekoration och tunga draperier mellan de olika rummen. Därför glädde det honom att källarvalven var behagligt stilfulla. De väntade tills kyparen försvann.

Rune vände sig mot Zeta och granskade hennes oskyldiga uppsyn. Hon tittade nyfiket tillbaka och fyrade av sitt världsberömda leende, men ingen sa något.

”Bara för femtio dagar sedan fanns inga tecken på att min kropp skulle bli bräckligare än en minoritetsregering och tvinga in mig i oheliga allianser. Men nu är jag i stan för att starta en cirkel. Som en av finansierarna.”

”En cirkel för att äta saltfri mat?”

Båda skrattade.

”Ja, det vore en ny sorts cirkel”, sa Rune. ”Skämt åsido, det här är en viktigare cirkel än någon jag dragit igång tidigare. Det kan bli min sista cirkel, men utan den ...”

”Sluta! Ju mindre jag vet, dess bättre. Jag vill ändå inte vara med!”

Rune skakade på huvudet.

”Nej, jag försöker inte värva dig. Det blir bara två invigda.”

”Ok”, sa Zeta och skakade på huvudet. ”Jag vill i alla fall inte veta. Verkligen inte!”

”Om jag vore du skulle jag byta tatuering. Är du inte rädd? Man trotsar inte organisationen ostraffat, det vet du. Det finns säkert ett ställe i närheten.”

”Vad ska de göra? Jag går på restauranger och fester, det är allt. Det skulle vara skillnad om jag var aktiv. Förresten svor jag som sjuttonåring att aldrig låta någon annan bestämma över min kropp. Ingen ska komma och diktera villkoren för hur jag lever mitt liv.”

Zeta ryckte på axlarna med ett litet skratt, ett maner som hon behållit från självsäkra dagar i en vetskap att få motstånd hennes charm.

”Men varför är din ateljé ett museum? Det är så olikt... Zeta.”

Konstnären kände efter att det blonda håret låg som hon ville och strök sedan händerna över klänningen. Hon fimpade. Sedan sträckte hon handen över bordet och tog Runes.

”Berätta något roligt!”

”Jag vill höra om din ateljé och vad som har hänt med Cronhjelm.”

Rune studerade Zeta. Hennes hår lät ana ett par gråvita strån. Han såg att hennes ena iris, det blåa, föreföll mindre än det bruna. Zeta suckade och drog tillbaka handen från hans.

”Stockholm stad vill gärna ha kvar min verksamhet och jag slipper fundera över att betala räkningar.”

”Läste om det i kvällstidningen. Har Carl förskingrat pengar? Du vet, det går så mycket konstiga rykten.”

Zeta skakade fram en ny cigarett ur paketet och tände den eftertänksamt. När kyparen kom in med skumpan vände hon tacksamt bort blicken från Rune. Hon ville helst inte bli påmind om Carl

och hur han hade lämnat henne när hon behövde honom som mest. Tacksamt studerade hon istället kyparen som höjde sabeln för slaget. Zeta lutade sig fram och lät handen mjukt smyga upp på Runes knä. Hon kunde känna benet under byxtyget. Hon sneglade på Rune som artigt påsåg sabreringen.

”Rune, nästa gång som du åker på en affärsresa kan du väl låta mig följa med?”

”Om du säljer skulpturerna så får du följa med vart som helst.”

När kyparen skulle hålla upp ett glas till Rune avböjde han bestämt.

”Vad ska du dricka?” frågade Zeta och drog hastigt tillbaka handen från hans ben när hon lutade sig bakåt.

”Vatten.”

Zeta skakade på huvudet med en misstrogen min.

”Det var det löjligaste jag hört på länge! Champagne kan du väl dricka?” Zeta höjde demonstrativt sitt glas. ”Så länge det är äkta vara är det ingen fara.”

”Tyvärr, jag är ordinerad strikt diet. Ingen alkohol.”

”Åh, ditt nya nyttiga jag tråkar verkligen ut mig. Lyssna inte på läkarna, de vet inte ett skit.”

”I det här fallet är jag rädd att hon vet. Tyvärr!”

Zeta synade Rune för första gången, skapade en imaginär kopia i huvudet. Hon kisade med ögonen som när hon skissade. Ytan var fet och glansig som linolja. Undermålningen sken vagt igenom av grönjord. Muskulaturen i ögonhålorna hade skrumpnat och lämnat brunlila skuggor under ögonen. *Caput Mortuum, Neapelgul och Terra Verte*. Två tjocka oljekluttar markerade kindknortorna. Zeta var frestad att sträcka fram handen och känna efter om färgen hade torkat. Trots det var kinderna ner mot halsen aningen plufsiga och lätt svullna, utan att avslöja hakans form. Under den

dyra kostymen kunde hon ana en avmagrad men samtidigt uppsvullen och plufsig kropp. Han luktade härsket kött, men hon antog att det var inbillning.

Färgskalan triggade igång Mozarts Rekviem som hon hade hört första gången i New York tillsammans med en konstköpare. Samma kvävande känsla smetades över henne och hon svalde ulkingen. Hon lät handen glida tillbaka ut på hans lår.

”Varför vill du så gärna köpa skulpturerna?” Hon smekte honom sakta på låret. ”Du vet att jag inte kan sälja dem. Det är det enda som jag har kvar ...”

”Jag anande att du skulle säga så och det gör väl detsamma ...” Rune suckade och fortsatte med tunn röst. ”Tiden är knapp.”

”Vad pratar du för strunt?”

Zeta trutade flickaktigt med läpparna. Gesten kom omedvetet, nästan intränat.

Alla som sökte sig till henne ville att stjärnstatusen skulle smitta av sig. Det var så tydligt att alla ville ha en del av henne. Under åren av kändisskap hade hon mött så mycket människor att hon omedvetet delade in dem i kategorier.

En minoritet tänkte på att tänka sig henne i ateljén med bara ett läderförkläde i full färd med att blanda cement eller svetsa.

Sedan fanns det en annan kategori, oftast män med enorm makt, som antingen ville erövra henne eller att hon skulle dominera dem, som ett rollspel.

Sedan fanns där människor som Rune, som ville ta hand om henne för att själva få känna sig som en gentleman eller räddare i nöden. De kunde oftast inte alls föreställa sig henne göra grovarbetet i ateljén.

”Du kan väl i alla fall lyssna på mitt erbjudande?”

Zeta skakade trumpeten på huvudet men slutade när Rune hastigt vek sig dubbelt över bordet med ett krampaktigt tag om magen. Han lät som en pysande gasflaska.

”Gaser?”

Hon sa det med en skämtsam ton, men ångrade sig genast när hon såg hans bekymrade min. Pysandet övergick i ett gutturalt gnyende som mannen inte hade kontroll över. Han skakade knappt märkbart.

Rune drog försiktigt efter andan men var fortfarande oförmögen till att tala. Genom handen som låg kvar på låret, kände hon hur han spände sig, som om han väntade sig ett nytt anfall när som helst.

Försiktigt tog han ett par grunda andetag och rätade sakta på överkroppen.

”Det hade varit fint”, sa han med svag röst. Han pausade för att dra in andan. ”... att få ha Paret ute på Styrkhulta, så att jag har något att titta på under konvalescensen. Om jag överlever.”

”Överlever?” Zeta drog åt sig handen. ”Tråka inte ut mig med en massa skitsnack.”

Zeta var inte van vid att se Rune svag. Den nya rollen passade honom sämre. Hon föredrog honom som stark och visionär företagsledare.

Vid första anblicken hade mannen sett solbränd ut, men först nu såg hon kampen han förde.

”Du är döende”, konstaterade Zeta sakligt.

”Kanske... Kanske inte.” Han sa det med ett snett leende och synade henne. ”Har någon berättat för dig att dina ögon är vackra?”

Kapitel 5

Sam satt kvar vid bordet när Kajsa kom tillbaka. Hon höll händerna framför sig som om hon bar på ett dött djur. Ute på jobb bar de alltid tunna blå latexhandskar, nu var händerna insmetade med blod och darrade.

”Jag måste tvätta mig.”

Inne på toaletten tvålade hon händerna noga, försökte samla sig. Det var svårt att få någon rätsida på alla intrycken. Om och om igen återvände tankarna ologiskt nog till ett vinterlandskap. Det rytmiska ljudet av skidornas glid i spåret. Lång lav hängde från tallarna, vajade i vinden. Hon befann sig på Skyttis IP samtidigt som det ljumna vattnet rann över hennes händer.

Fantasin fick ett abrupt slut när någon ryckte i handtaget.

Det kröp i kroppen på Kajsa när hon tvingades att sitta ner vid matsalsbordet. Händerna darrade fortfarande. Hon önskade att hon hade haft med sig handsprit.

De drack champagnen under tystnad och åt utan att fira. Den blå asken var borttagen från bordet men närvarande i allra högsta grad. De gjorde båda sitt bästa i att undvika samtalsämnet, väntade på att den andra skulle ta upp saken.

På håll hörde de och försökt ignorera sirenerna som stannade till vid andra änden av den smala gränden. De andra restauranggästerna tittade ut, en del gick ut på gatan. Snart spred sig ryktet och hela restaurangen visste att det låg en skottskadad man i andra änden av gränden.

I huvudet gick Kajsa om och om igenom händelseförloppen med den skjutne killen. Det var så mycket som inte stämde i det

hon just varit med om att hon knappt ägnade flickvännen eller maten sin uppmärksamhet. Tankar och minnesbilder slungades hit och dit.

Helst hade Kajsa velat ringa sin forna kollega Christian Modig direkt. De hade funnit varandra i samband med att hon gjorde sin polispraktik uppe i Örnsköldsvik. Då hade Christian haft ett halvår kvar till sin pensionering. Ett känsligt ämne som han bara talat om flyktigt och i skämtsamma ordalag, som en sjuk i förnekelse nämner sin cancer, hävdar att han ska bli frisk fast alla vet att så inte är fallet.

Han hade gått i pension i maj. Nu var det juni. Hon borde ha ringt honom, men hade dragit sig då hon inte visste om han njöt av lata dagar eller plågades av långsamheten. Båda scenarierna kändes vagt oroande för henne. Vad skulle de prata om? Nu fanns det ett givet samtalsämne, men det var inte ok att diskutera mord offentligt, så hon behärskade sig.

”Vi åker för att fira mitt nya jobb” sa Sam ”och jag bjuder ut dig på middag. Men så fort det inte passar dig försvinner du snabbare än en djävul under kyrkmässa!”

”Jag gjorde bara min plikt, precis som vilken annan polis som helst också hade gjort.”

Kajsa tog notan så fort hon kunde. Hon höll fram jackan men istället för att låta henne hjälpa Sam på med den slet flickvännen åt sig plagget. De ville både lämna restaurangen skyndsamt, men av helt olika skäl.

Tanken på att ringa 112 hade stannat vid just det, en tanke. Varför kunde hon inte riktigt svara på. Förlägenheten över att ha blivit bortjagad? Önskan att prata med Modig först?

Kajsa höll upp dörren och Sam klev ut på gatan. Bådas blickar vek automatiskt av mot poliserna som stod tio meter bort vid avspärrningen.

”Oj”, sa Sam.

Kajsa dröjde nyfiket på stegen men flickvännen gick målmedvetet mot tunnelbanan.

Poliserna pratade med en kvinna som var på väg igenom avspärrningen och ägnade restaurangbesökarna ingen uppmärksamhet. Varför hade den här utredningen startat på ett så märkligt vis? Hon såg på polisuniformen att det här var ordinarie styrka. Konstigt att de inte fångade upp alla gästerna inne på restaurangen och förhörde dem som vittnen. Även om restaurangen låg en bra bit ifrån så var det inte uteslutet att någon hade sett något. Det skulle i alla fall hon ha gjort om hon lett insatsen. Anade hon en ambulans på andra sidan krönet av Prästgatan?

Det hördes inga sirener längre, men blåljusen var fortfarande påslagna. Det högg till i magen på Kajsa. Vad mer hade hon kunnat göra?

Kajsa hade velat gå upp till kollegorna och fråga hur det hade gått för den skjutne killen. Trots att hon anade hur det låg till ville hon behålla hoppet. Hon kunde berätta att hon hade varit först på platsen. Men istället sprang hon ikapp Sam. Insatsstyrkan, eller vilka de nu var, hade faktiskt redan bett henne att avlägsna sig. Hon fick läsa om det i tidningarna som alla.

Tankarna gjorde irrationella hopp mellan olika ämnen i huvudet. Minnesbilder som hon inte hade ägnat en tanke åt på flera år dök upp huller om buller med den senaste timmens intryck. Upp ur dyn kom minnesbilden av Freddie Ek som tog henne på tutterna samtidigt som han fingerpullade henne hårt. Hjälplösheten som hon kände när hon försökte putta bort honom men inte

lyckades, för att hon var för full. En våg av illamående ville skicka upp renrostbiffen med västerbottenpurén igen.

Hon hade aldrig fått någon offentlig upprättelse, däremot en personlig hämnd. Men det var inte samma sak som terapi.

Kajsa tog ett djupt andetag och intalade sig att det var stressen av att se en skjuten kille på gatan som fick minnesbilderna att flyta upp. Känslan av att inte ha kontroll, vad var det annat än en illusion? Hon tog ett par djupa andetag.

Sedan kom Kajsa att tänka på den sammetsblå asken igen. Kajsa hade en bestämd känsla av att Sam faktiskt hade öppnat det i samma ögonblick som de två skotten ljöd. Hon kastade en frågande blick på flickvännen. Sam glirade surt tillbaka. Ikväll gick ansökningstiden ut för jobbet uppe i Örnsköldsvik. Hon hade knappt erkänt det för sig själv, men det var något som saknades här nere i Stockholm. Något viktigt, men svårt att sätta fingret på vad.

”Du ...” började Kajsa. Sam vände sig hastigt om. ”Jag har fått ett jobberbjudande.”

Sam vände sig om igen, den här gången stannade blicken bara aningen längre på Kajsa.

”Ansökningstiden går ut i dag. De vill att jag söker.”

De fortsatte ner mot tunnelbanan, gick gångtunneln mot spåren under tystnad. De drog sina kort i spärren och glasdörrarna gled isär. Sam skyndade på stegen upp för trappan till perrongen när hon hörde röda linjens tåg på väg in.

”Det är bara ett problem ... ”

De hoppade på det södergående tåget. Sam svarade inte. Kajsa tystande, visste inte hur hon skulle komma vidare när Sam inte talade med henne. De åkte tre stationer under tystnad. Båda stirrade ut genom fönstret, ut i de mörka tunnelarna.

”Vad?” sa Sam till sist. ”Vad är problemet?”

”Det är i Ö-vik.”

Sam stirrade stumt ut genom fönstret ut på den svarta tunnelväggen.

”Om du bara ger det ett år så är jag säker på att du skulle gilla Norrland. Snön är kanske inte så hemsk som du tror?”

Sam kastade en misstrogen blick på Kajsa, rynkade ihop de noga plockade ögonbrynen så att de skrev två ”M” ovanför hennes ögon.

”Med rätt kläder och skor”, fortsatte Kajsa, ”behöver inte vintern vara så hemsk. Där finns kanske en dansklubb som du kan gå med i? Om inte så får du väl starta en grupp för latinodans? Jag kan inte tänka mig en bättre lärare än du. Och du ska se att det faktiskt finns ett par fik, och ...”

Sam stirrade åter igen ut genom tunnelbanefönstret. När de närmade sig Hornstull var Sam noga med att inte landa med blicken i närheten av Kajsa som satt mitt emot. Flickvännen ställde sig upp och gick mot dörrarna utan att vänta in henne.

Kapitel 6

HL Sverige klev in i rummet. Ingrid Norhed satt rakryggad i den fyrkantiga Le Curbusiersoffan. Hon bar en mörkblå Busnelkofta löst hängande över axlarna. När hon såg upp på honom med klarblå ögon, föll koftan ner över ena armen, men med en lätt rörelse drog hon tillbaka den.

”Var det Tobias som ...”

”Hantverkaren”, avbröt HL. ”Inga namn.”

”Var det hantverkaren som kom?”

HL skakade på huvudet. Eftersom det här rummet vätte mot Västerlånggatan hade all uppståndelse nere på Prästgatan undgått henne. Han behövde samla sig en aning innan han avslöjade att hennes systerson låg död utanför deras port. Hur som helst var det nog klokt att spara på nyheten till sist.

Han slogs av att cirkelledaren, som hade valt beteckningen *Administratör*, var samlad trots det digra arbetet fram till idag. Hon verkade inte heller tyngd av det jobb som med all säkerhet låg framför henne. Precis som en pilot manövrerade hon projektet i sann chefsanda, till synes utan ångestladdade tankar över de människors liv som hon ansvarade för, med ombord på kärran till en ny, bättre destination.

”Var var vi?” sa han för att vinna tid.

”Vi pratade om den saknade rumänen och att vi skulle få svar på den frågan så fort Hantverkaren kom”, sa Administratören.

”Javisst, ja.”, sa HL, väl medveten om att de aldrig skulle få svar på den frågan. ”Det var ju ett avbräck att rumänen inte kom med

i leveransen. Men oavsett orsak så måste du fortsätta utan honom. Vi kan inte låta projektet dröja. Du får jobba med det du har.”

Administratören rynkade missnöjt på pannan.

”Kan du inte be den rumänska del...”

”Nej!” avbröt HL. ”Det var, och ska förbli ett temporärt projekt.”

”Men vårt team behöver ...”

”Ni får tänka om där. Jag kan inte hjälpa dig på den punkten. Att öppna upp ett avslutat projekt igen är för riskabelt och kommer inte på fråga. Se det som slutdiskuterat.”

Administratören satt tyst. Han hade bestämmanderätt vad gällde all verksamhet, även denna cirkel.

”Men”, fortsatte HL, ”du har ett nytt urval om tio dagar. För över dina krav till nästa sökning om det fortfarande är av vikt.”

Administratören nickade och gick raskt vidare.

”I morgon anländer den sista skaran personal. De hämtas upp av min högra hand i Ystad.”

”Bra.” HL nickade belåtet. ”Då kan du och Finansiären åka upp till Hummelvik när alla är på plats och det är klart för operation.”

”Jag flyger upp till Hummelvik i morgon bitti för att vara där när sköterskorna anländer. All utrustning är installerad och på plats, men vi behöver testköra och trimma in teamet på plats. Egentligen borde vi ha en vecka för att finslipa gänget och se att alla håller måttet, men jag är rädd för att vi får nöja oss med en dag nu när Finansiären är så dålig som han är. Vi behöver operera så fort det bara går, men jag vill inte ha honom där uppe i onödan.”

”Vem tar hand om honom?”

”Ingen. Jag ger honom smärtlindring innan jag åker.”

”Och om något skulle hända?”

Administratören såg på honom med en oväntat osentimental blick, naken och ärlig. Redan där visste han vad hon skulle svara. Hon tog ett djupt andetag.

”Du menar om han blir sämre? Det finns ingen plan B, inget mer vi kan göra då. Han lever redan på lånad tid. Smärtan kommer att bli outhärdlig. Innan dess sätter du honom i en taxi och ber den köra till akuten på Södersjukhuset. Han är döende, men när, det kan jag bara sia om.”

HL visste att hon kände finansiären från golfbanan. Med de golfmönstrade byxorna och den blekrosa pikétröjan saknades egentligen bara en vit solskärm för att hålla det korta gråa håret på plats. Men istället för klubba och golfboll satt hon med en mängd papper spridda på glasbordet framför sig. Den driftiga sextioåringen hade initierat cirkeln ihop med finansiären och ägde den svenska delen av projektet.

Beroende på vilken sorts cirkel som skapades var det olika mycket jobb i början av en uppstart. Magnituden av den här operationen var större än något HL någonsin arbetat med tidigare. Det innebar en rejäl ekonomisk tillväxt för den svenska grenen. Den svenska Finansiären hade satsat tjugo miljoner kronor, men villkorat som ett lån vid hans död. Ifall han överlevde skulle halva beloppet, tio miljoner, utfalla som betalning.

Men även de amerikanska investerarna pumpade in pengar genom flertalet investmentbolag. HL var därför tämligen säker på att det var OIA, som låg bakom dagens lilla uppvisning med de tre männen. Hade de insett hur nära de var det svenska huvudkontoret? Genom att ta tillbaka avlyssningsutrustningen dolde de spåren efter sig, men å andra sidan tog de en enorm risk när de exponerade sig. HL såg upp på Administratören.

”När tror du att ni är igång? När kan jag släppa på de amerikanska klienterna? De behöver ha ett datum!”

”Det som återstår är som sagt intrimning av personalen och sedan de två initiala operationerna. Om två till tre veckor. När vi öppnar upp så räknar jag med att kunna ta emot en möjligtvis två större operationer i veckan och fyra till sex plastikoperationer, så att du vet vilken kundbas som krävs.”

”Den här svenska sköterskan som du har anställt. Är det så klokt?”

”Jag kommer inte att kunna sköta allt själv så jag behöver en person som jag kan lita på.”

”Hade det inte varit bättre med en polska eller indier?”

Ingrid skakade på huvudet.

”Den svenska sköterskan är med under de första två operationerna. Då är patienterna svenskar. Efter det kommer hon inte att ha någon som helst kontakt med mina kunder. Hon kommer att ansvara för plastikkirurgin. Och jag tänker även att det ger den övriga personalen en sorts ... ”, Ingrid lutade på huvudet, ”genuinitet. Legitimitet. Dessutom kommer jag inte alltid att finnas på plats. Då är det hon som ska svara i telefonen och sköta det administrativa.”

En diskret signal genljöd och berättade att det stod besökare ute på gatan.

”Det borde vara Tob... hantverkaren som kommer.”

”Nej. Jag skulle tro att det är polisen.” sa HL. ”Din hantverkare var buggad. Bar på en spårsändare av något slag. Amerikanskt av allt att döma. När det uppdagades försökte han att fly. Ombudet avslutade kontraktet.”

Det var aldrig bra att engagera människor i cirkeln om man inte menade allvar. Och även om HL kunde se fördelarna med en

driftig entreprenör som administratören, tvivlade han starkt på att kvinnan hade tänkt igenom vad det innebar att engagera närstående. Patos för arbetslösa släktingar hörde helt enkelt inte hemma i Cirkeln.

”Avslutade? Vad säger du?” Leendet försvann gradvis från Ingrids ansikte. ”Är Tobbe död?”

”Du kände till riskerna när du anställde honom som hantverkare.”

”Herregud! Och det säger du först nu? Bara för att han gjorde några misstag på resan från Rumänien?”

HL la noggrant ihop alla dokumenten som rörde denna cirkel i plastmappen. Han släppte gummibanden från plastmappen så hårt att de smällde högt.

”Det var en akut åtgärd. För många misstag. Inte nog med att han inte klarade uppdraget med att få hit rumänerna. Dessutom var han på väg att avslöja vår adress för jänkarna. Det hade varit ödesdigert för den svenska sektionen, förstår du det? Tobias äventyrade din cirkel.”

Ingrid vände bort blicken.

”Fan vet hur jänkarna fick nys om honom”, sa HL. ”Han fattade säkert inte ens att de värvade honom. Men du kände väl till riskerna, eller hur?”

Ingrid sjönk trött ihop.

”Jo, jag kände till riskerna och du har rätt, det hade naturligtvis varit ödesdigert om vi blivit avslöjade. Det vore värre.”

Reaktionen som HL bävade för uteblev och det gav honom ett stråk av medkänsla.

”Var hantverkaren ... Tobias viktigt för dig?”

”Nej, inte direkt, även om han var min systerson. Min syster ringde för hans räkning och frågade om vi kände till jobb som

kunde passa Tobias. Så gick syrran bort i vintras och ... Jag tänkte att ett chaufförsjobb skulle passa honom. Man vill ju alltid hjälpa till.”

Ingrid stirrade tomt framför sig.

”Sånt som händer. Hur som helst så tvivlar jag på att polisen kommer att hitta något. Du klarar det här! Vi får se fram emot en spännande ny cirkel, den kommer att bli fantastiskt. Om du måste lämna fastigheten, så gör det via Västerlånggatan. Säg till finansären också. Var är han förresten?”

”Han är ute och äter middag.”

”På Freden?”

”Ja.”

”Jaså, han är ute och roar sig. Låter inte som om han är så illa där!”

”Hans tillstånd är kritiskt och han är i behov av morfin. Det kan svänga när som helst, så håll tummarna att tillståndet inte blir sämre. Den svenska biten av finansieringen är avhängig av att operationen lyckas.”

En ny, ilsknare signal ljud. HL började gå mot trapphuset.

”Vad ger du honom för chanser?”

”Önskar jag kunde säga 50/50. Lika bra att han inte känner till hur illa ställt det är.”

Kapitel 7

Kajsa gick in i sovrummet och stängde dörren. Hon tog upp mobilen och sökte i kontakterna när Sam kom instormande efter henne.

”Vad fan går du din väg för? Kan vi reda ut det här först istället för att du låser in dig?”

Kajsa höll upp mobilen.

”Jag tänkte ringa ett samtal.”

Sam knöt nävarna och drog flera hastiga andetag. Ansiktsfärgen skiftade mot rött. Genom de hopbitna tänderna släppte hon ut överskottsluften med ett väsande ljud.

”Mujer antisocial!”

”Vad?”

”Du kan inte bara gå ifrån när vi bråkar!”

”Du säger ju inte ett ord”, sa Kajsa och såg ned på sovrums-
mattan. ”Jag visste inte ens om att vi bråkade!”

”Jaha, så vi ska inte prata om det som hände ikväll tycker du?”

Telefonen pockade på Kajsas uppmärksamhet. Hon ville ringa sin forna kollega i Örnköldsvik för att berätta om den märkliga händelsen i Gamla stan. Sam flaxade vilt med armarna.

”Säg nått!”

Flickvännen tog ett ilsket steg mot Kajsa, som instinktivt backade undan. Sam följde envist efter, som om det skulle få Kajsa att börja prata, steg för steg, tills hon stod med ryggen mot väggen. Sam störrade ilsket på henne vilket inte hjälpte Kajsa att komma på något vettigt att säga. Det var helt tomt där inne.

”Vad som helst...”

”Vad vill du att jag ska säga?”

”Vad SOM helst!” sa Sam och puttade Kajsa i bröstet.

Kajsa skyddade instinktivt ansiktet med underarmarna och kröp ihop. Sam fortsatte att peta och putta på flickvännen.

”Säg något!”

”Jag tycker du ska ge Ö-vik en chans.”

Sams armar sjönk förvånat ner och hon gapade. Tyst vände hon sig om och lämnade rummet. Kajsa såg försiktigt upp, men kom sig inte för att röra på sig. Tystnaden var värre än när Sam levde om, gormade och skrek.

Deras lägenhet var en liten och lyhörd tvåa vid Hornstull, från början en etta med alkov. Kajsa hörde hur Sam spolade med vatten i handfatet inne på toan.

Deras första gemensamma projekt efter att Kajsa flyttade in hade varit skifta plats på köket och sovalkoven. De hade arbetat bra ihop. Resultatet hade blivit originellt på alla sätt och vis. Köket inne i vardagsrummets alkov fungerade över förväntan och den forna köksdörren, som nu gick till sovrummet, var av den gamla sorten med glas i det övre fönstret. De hade även sparat det gamla platsbyggda skafferiet i det nya sovrummet.

Sam kom rusande tillbaka in i sovrummet, röd och våt i ansiktet. Kajsa stod fortfarande längst in med ryggen mot väggen.

”Du är som stereotypen av en norrlänning”, skrek Sam ”Så fort du stöter på svårigheter går du din väg. Oförmögen att säga hur du känner dig eller uttrycka minsta lilla känsla. När hade du tänkt berätta om Ö-vik för mig?”

Sam bligade på Kajsa som inte kom sig för att svara, fiskade upp etuiet ur fickan och kastade den på Kajsa. Asken träffade mitt i bröstet innan den föll ner på golvet där den sprack upp. Ringen rullade in under sängen.

Minnesbilden av Sam med den lilla asken i handen kom tillbaka. Det hade alltså inte varit inbillning, vilket Kajsa vid det här laget nästan hade intalat sig.

”Djävla autistiska flata”, skrek Sam, ”Jag friade till dig för att jag verkligen trodde att det var du och jag, men oj vad fel jag hade. Stick, bara! Flytta till Ö-vik! Jag vill aldrig mer se röken av dig.”

”Men...”

”Och jag som ville ha barn med dig.”, skrek Sam. ”Vad fan tänkte jag på?” Armarna for hit och dit, oregelbundet, som om de kanaliserade ilskan genom två kaotiska skorstenar.

”Men jag vill att du...”

Sam rusade ut ur rummet och drämde igen dörren något kraftigare än glasrutan pallade för. Kajsa drog instinktivt upp armarna för ansiktet när hon hörde glaset splittras och falla mot golvet.

Glasskärvorna vid tröskeln målade en precis bild av deras liv just nu. Hon kunde höra Sam riva ner galgar i hallen. Kajsa var tvungen att agera innan Sam försvann ut på stan.

”Samantha, jag vill inte göra slut!” Kajsa ropade genom den trasiga rutan. ”Jag vill ju så klart att DU flyttar med mig till Ö-vik. Jag flyttar inte om inte du flyttar med. Jag vill bara att du ger Ö-vik en chans. Vi kan gifta oss. Barn också ...”

Ofärdiga tankar hoppade ut ur hennes mun. Lovade hon just Sam att de skulle skaffa barn? Kajsa förbannade sig själv.

Det blev helt tyst utanför dörren. Sam blev ofta arg, men ilskan gick över lika fort som den kom. Kajsa var precis tvärt om. Hon kom från ett hem där ingen någonsin bråkade, tyvärr. Hon önskade att hon visste hur man gjorde eller i alla fall hade tillgång till en handbok när flickvännen var arg.

Efter ett tag spolade Sam vatten i handfatet igen. När flickvännen drog av kranen fortsatte Kajsa. ”Jag fick ett jobberbjudande som jag inte vill tacka nej till. Men inte utan dig.”

Sams ansikte dök upp i gluggen. Den rödgråtna flickvännen tittade skeptiskt igenom den trasiga rutan. Sam hade besökt henne en gång under aspiranttiden. Efter det hade Kajsas föräldrar bjudit upp dem ett par gånger, men Sam hade alltid gott om ursäkter för att slippa åka tillbaka.

”Örnsköldsvik?”

”Ja”, sa Kajsa ”Vide ringde personligen och informerade om tjänsten. De skulle gärna se mig som sökande.”

”Du vet väl att jag tycker att vintern i Stockholm är nog så jobbig?”

Kajsa nickade.

”Och att jag hatar snö?”

”Jag har hört det, men ...”

Sam vände sig bort. Kajsa hörde hur flickvännen tog ett djupt andetag och väntade mållöst på en reaktion. Sam snodde runt.

”Ok! Men i så fall ska jag bo i det där Legohuset, högst upp med utsikt över hamnen!”

”Ting1? Men inte flyttar man väl upp till Ö-vik för att bo i en lägenhet?”

”Man kanske inte flyttar alls?”

Sam höjde på ögonbrynen och la huvudet på sned med en spefull min.

Det nybyggda huset Ting1 ritat av stjärnarkitekten Gert Wingårdh ovanpå tingsrätten hade delat staden i för och emot. Men en sak kunde de flesta enas över, att den moderna siluetten liknade ett färgglatt Legobygge.